

እስኪ እንደቻሉ

ከቀናት በፊት ፊደሎ ማዳመጥ እስኪሰለፉን ድረስ ሁሉም ጣቢያዎችና ፕሮግራሞች ስለ ሻላንታይን ደይ) ነበር የሚወተውቱን። ልክ ፍቅር በዚህች ሀገር እንዳልተወለደ፣ ድኾ እንዳላደገ፣ ለወግ ለመዓርግ ደርሶ ጎጆ እንዳልቀለሰ ይመስል ነበር። ቀይ ልብስ ያልለበሰ፣ አበባ ያልያዘ፣ በምሽት በሚደረጉት ጭፈራዎች ያልተገኘ፣ ማታም ጥንድ ሆኖ አልጋ ያልያዘ ሰው ሁሉ ፍቅርን እንደማያውቅ ተደርጎ ነበር የሚተረክልን።

ዝንጀሮ ጠባቂ ላይድር ያመሻል፤

አፌ ፈራሽ እንጂ ልቤስ ከጅሎሻል፤

ዝንጀሮ ጠባቂ ላይድር ካመሽ

ከፈራህኝማ ነገር ተበላሽ።

ተብሎ ያልተገጠመ፤

አቡኪ ወእምኪ ኢይፈቅዱ እንግዳ

ሰዐምኒ ንሑር በሳንቃው ቀዳዳ፤

ያልተባለ ይመስል ነበር በዚህች ፀገር። (ፍቅር እዚህ በታ ፈገግ ብሎ ነበር) አለ ኤፍሬም ሥዩም። መቼም ፈገግ ካለባቸው አጋጣሚዎች መካከል አንዱ በቀደም ጋዜጠኞቻችን (ፍቅር የመጣውኮ ከውጭ ሀገር ነው) ሊሉን ሲደርሱ ሰምቶ መሆን አለበት።

ምዕራባውያን በአንድ ነገር ጎበዞች ናቸው። ባሕላቸውን ወደ ሸቀጥነት መቀየርና የገበያ ማሟሟቂያ ማድረግ ይችሉበታል። የካፒታሊስት ሥርዓት አንዱ መገለጫውም ሁሉን ነገር ሸቀጥ ማድረግ ነው። ሌላው ቀርቶ ለእነርሱ ሃይማኖት እንኳን ቢሆን ሲታመንበት ሳይሆን ሸቀጥ ሆኖ ሲሸጥ ነው የሚያዋጣው። «የሻላንታይን ደይ)ን በዓል ከፍቅረኞች በላይ ባለ ሆቴሎችና ባለ ጭፈራ ቤቶች፣ አበባ ሻጮችና የስጦታ ካርድ አምራችና አከፋፋዮች፣ ቸኮሌትና ወይን አምራቾች ይፈልጉታል። እነርሱ ፍቅርን በእሴትነቱ ሳይሆን በሸቀጥነቱ ነው የሚፈልጉት። የሚሞቱለት፣ የሚሠወሉት ዓይነት ፍቅር ሳይሆን የሚያተርፉበት ዓይነት ፍቅር። እንዲያውም አንዳንድ የሚዲያ ባለቤቶች ስለ ሻላንታይን ሂስ ለማቅረብ የሚነሡ የፕሮግራም አዘጋጆችን «ስፖንሰሮቻችን ይቀየማሉ» በሚል ሲከላከሉ እንደነበር ውስጥ ዐዋቂዎች ይናገራሉ።

ፍቅር እንደ ሸቀጥ ስለታየ «ቀይ ልብስ ለብሳችሁ ከመጣችሁ የክብር ሥፍራ አለን፣ ጥንድ ሆናችሁ ከመጣችሁ ቅናሽ እናደርጋለን፣ እኛጋ ጥንድ ሆናችሁ አልጋ ከያዛችሁ ግብዣ ላይ ዋጋ እንቀንሳለን» የሚሉ ዓይነት ማስታወቂያዎች ነበሩ አየሩን የሞሉት።

ኢትዮጵያውያን ከውጭ መልካም ሐሳብ የያዙ በዓሎችን ሲያመጡ ሐሳቡን እንጂ ሙሉ ቅርጽና ይዘቱን አያመጡትም። ገና ኢትዮጵያዊ መልክ ነው ያለው፤ ግን ዓለም ዐቀፋዊ በዓል ነው። የጥምቀት በዓል በሌሎችም ክርስቲያን ሕዝቦች ዘንድ አለ፤ ኢትዮጵያ ውስጥ ግን ኢትዮጵያዊ ቁመና፣ መልክና ባሕል አለው። የደብረ ታቦር በዓል በሌላውም ዓለም ይከበራል። ኢትዮጵያ ውስጥ ግን ቡሄ ሆኗል።

ይህ መሆኑ በሦስት ነገር ሲጠቅመን ኖሯል። በአንድ በኩል የራሳችን መገለጫ፣ የማንነታችን ማነጫና መግለጫ ሆኖ እንዲኖር አድርጎታል። ለዚህ ነውግታ መስቀልን አዲስ አበባ፣ ገናን ላሊበላ፣ ጥምቀትን ጎንደር ላይ ለማየት የአገር ፈረንጅ የሚጎርፈው። እዚያ የሚሄደው ኢትዮጵያዊውን መልክ ለማየት እንጂ ጌታ መወለዱን፣ መጠመቁንና መስቀሉ ከተቀበረበት መገኘቱን እንደ አዲስ ለመማር አይደለም። ይህን ሐሳብ ወደ ሕልው ባሕል የቀየርንበትንና ያንንም የጠበቅንበትን መንገድ ለማየት እንጂ። አንድን ሐሳብ የሕዝብ ባሕል ማድረግ በሰው ልጅ ጉዞ ውስጥ ወሳኝና እጅግ አስፈላጊው የሰብእና ክፍል ነው።

በሌላ በኩል ደግሞ ከኢትዮጵያዊ ማንነት ጋር የተዋሐደ በመሆኑ ገጠር ከከተማ፣ ሰሜን ከደቡብ ሳያነቅፈው ተጣጥሞ እንዲሄድ አድርጎታል። ከደካ እስከ ሀብታም፣ ከማይም እስከ ምሁር፣ ከደቂቅ እስከ ሊቀ እንደ ዐቅሙ ያከብረዋል። ሦስተኛው ደግሞ በዓሉ ቤተኛ መሆኑ ነው። ቤተኛ በዓል ማለት ቤተሰብን የሚመለከት፣ ሁሉም የሚሳተፍበት፣ የሀገር ቤቱን ሰው ተሳትፎ የሚጠይቅ ማለት ነው። ለገና ዳቦ የሚሆነውን እህል፣ በግና ዶሮውን ገበሬ ያመጣል፤ ነጋዴ ለበዓሉ የሚያስፈልገውን ነገር ያከፋፍላል። የሴቶች ሞያ በጠላው በዶሮው፣ የወንዶች ሞያ በእርዳ በሥጋው ይታያል። እንኳን አደረሰህ የሚለው ዘመድ አዝማድ መልእክቱን ይልካል። ከጉልት ገበያ እስከ ሳጉጥ ማርኬት አገሩ ሽብ ረብ ይላል። በዓል መሆኑን አካባቢውም ይናገራል። ልጅ ዐዋቂው ያገባው ያላገባው፣ ነገሩና አዲስ መሸራው፣ መናገሩና ከተማው፣ ሁሉም ይሳተፋል። ለዚህ ነው እነዚህ ሀገርኛ በዓላት የመከራ ዘመናትን ሁሉ አልፈው በየጊዜው እየበለጸጉ እዚህ ዘመን የደረሱት።

እንደ እውነቱ ከሆነ የቫለንታይን ደይጎ ኢትዮጵያኛ ሆኖ ቢሆን ኖሮ በየካቲት አበባው ሁሉ ረግፎ ባለቀበት በየካቲት ወር አልነበረም መከበር የነበረበት። በጥቅምት እንጂ። አበባ መስጠት ያለባችሁ የግድ ገዝታችሁ ነው ካልተባለን በቀር። አገሩ በሙሉ በአበባ የሚያሸበርቅበትን የጥቅምትን ወር አሳልፎ የአበባን በዓል በመከር ጊዜ ማክበር ምን ያህል በዓሉ ኢትዮጵያዊነት እንደሚጎድለውና ተገንጥሎ ብቻውን እንደቆመ የሚሳየን ነው።

ምንም እንኳን ቀይ ሽብር፣ ቀዩ ጦር፣ የቀይ ኮከብ ጥሪ፣ የሚሉ መጥፎ የቀይ ቀለም ትዝታዎች ቢኖሩብንም ያ ሁሉ ቀይ ወይን፣ ቀይ ምንጣፍ፣ ቀይ መብራት፣ ቀይ አበባ፣ ለጦርነት፣ ለሽብርና ለጠብ አይደለም፤ ለፍቅር ነውና ኩነቱን ሳይሆን ምክንያቱ ከዋኔውን ተመልክተን ስለ ፍቅር አምላክ ስንል ይሁን ብለን እዚህ ላይ እንለፈው።

ግን እስኪ ልክ እንደ ቫለንታይን ሁሉ ለራሳችንም ጉዳይ ትኩረት እንስጥ። አሁን ነገ የካቲት 12 ቀን ለዚህች ሀገር ሕይወታቸውን የገበሩ፣ በፋሽስቶች የተጨጨጨፉ፣ ዛሬ እኛ ዘና ብልን በቀይ ወይንና በቀይ ምንጣፍ የቫለንታይን ቀንን እንድናከብር ያደረጉ ሰማዕታት በዓል ይከበራል። ከቫለንታይን ይልቅ የካቲት 12 የራሳችን ጉዳይ ነው። ለዛሬ ማንነታችን ወሳኝ ምዕራፍ ነው። እንዲህ በነጻነት ቀና ብለን እንድንሄድ ዋጋ ከከፈሉ ሰዎች መካከል ናቸው የየካቲት 12 ሰማዕታት። ይኼው ዛሬ ዋዜማው ነው። ማንም ግን ስለ ነገው በዓል እየተናገረ አይደለም። ነገም ከአንዲት ዜና በቀር ማን ስለ ጉዳዩ ጣል እንደማያደርግ እገምታለሁ።

የትናንት ታሪኩን በሚገባ የማያውቅ፣ የማይተነትንና የማይገነዘብ የትናንቱን ስሕተቱን በከፋ መንገድ ለመድገም የተረገመ ነው። ከትናንት የተሻለ ለመሥራት በትናንቱ መሠረትም ላይ ለመገንባት ትውልድ የተሠራበትን የታሪክ ጡብ ማወቅ አለበት። በርግጥ እንደ ቫለንታይን ቀን በስፖንሰር አያንበሽብሽም፣ በርግጥም ቀይ ወይንና ቀይ ምንጣፍ የለውም። አበባ ለመሸጥና ጭፈራ ለመጨፈር አይመችም። ግን ከቫለንታይን ቀን ይልቅ የካቲት 12 ቀን እኛነታችን ነው። መነሻ የሌለው መንገድ፣ መንገድ የሌለውም መድረሻ የለም። ለመንገዱ ዋጋ ነገሩ፣ ለመድረሻው ተስፋ ማድረግን የመሰለ ዕብደትም የለም። ለመንገድ ሠራው ዋጋ ነገሩ በመንገዱ ላይ ለሚሄደው መኪና ምስጋና ማዘጋጀትን የመሰለ ክፉ ዐመል የለም። በትናንቱ ላይ ለመግባባት አለመቻላችን ነው በዛሬውም ላይ ሊያግባባን ያልቻለው።

እናም እናንት ሚዲያዎች፣ እናንት በዓለ ሚዲያዎች

የኢትዮጵያ ነን ካላችሁ

እስኪ እንያችሁ

ኢትዮጵያዊ ለሆኑ በዓለቶች ጉዳዮች እንደ ቫለንታይን ቀን ሁሉ አገሩን በሚዲያ ስታውዱት፣ እንደ ቅዱስ ቫለንታይን ሁሉ ስለ የካቲት 12 ሰማዕታት፣ ስለ አድዋ ጀግኖች፣ ስለ ማይጨው ዘማኞች ስትተርኩ እንሰማችሁ።

የኢትዮጵያ ነን ካላችሁ

የኢትዮጵያ ጉዳዮች ላይ፣ ባሕሎች ላይ፣ ታሪኮች ላይ፣ በዓለቶች ላይ፣ ጀግኖች ላይ፣ በታዎች ላይ አጥንታችሁ፣ አንብባችሁ፣ ስታቀርቡ እስኪ እንያችሁ።

ርግጥ ነው ዊኪፒዲያ ላይ አይኖር ይሆናል፣ ኢንተርኔት ላይ በክሊክ አይገኝ ይሆናል፣ ጎልጉል ሲጎለጎል በቀላሉ አይመጣ ይሆናል። ግን የራሳችን ጉዳይ ነው። ራሴን በራሴ ካላንቆለጻጸስኩት ማን ያንቆለጻጸስልኛል ነውና እኛ ለእኛ እንሥራ። ሌሎችም ስለ ሠሩ ነው ዛሬ ስለ እነርሱ በቀላሉ የትም የምናገኘው። እኛም ብንሠራ የኛ ጉዳይ በቀላሉ እንዲደረስበት ማድረግ እንችላለን።

የኢትዮጵያ ነን ካላችሁ

እስኪ እንያችሁ፤

